

УДК 316.4/7:124.1]:321.4](477:100)
DOI: 10.36273/2076-9555.2019.12(281).18-23

Микола Сенченко,
директор Книжкової палати України, професор,
e-mail: director@ukrbook.net
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7445-5185>

Алгоритм створення та консервації "керованого хаосу" в соціальних системах

У минулому номері часопису було розглянуто концепцію "керованого хаосу" як нової форми колонізації країн. Відомо, що хаос не може тривати довго, якщо його штучно не підтримувати. Тому розробники концепції "керованого хаосу" запропонували певні алгоритми його консервації. В статті досліджено алгоритм "бінарної експансії", за допомогою якого можна створювати та консервувати хаос у соціальних системах.

Для розуміння дії алгоритму "бінарної експансії" розглянуто головні аксіоми політекономії, застосування яких в соціальних системах може гармонізувати суспільство чи ввести його в стан хаосу. Зокрема: 1) країна як соціально економічна система може бути стійкою та стабільною лише тоді, коли піраміда влади відповідає піраміді власності; 2) якщо рівень демократизації власності перевершує рівень демократизації влади, незалежні власники демократизують владу без істотних елементів насильства, через еволюцію; 3) якщо рівень демократизації влади значно перевершує демократизацію власності, то численні жєбраки й фактично безправні "носії влади" (народні маси) силоміць перерозподіляють власність через революцію. Наведено приклади дії цих закономірностей з історії країн світу.

Докладно розглянуто технологію "бінарної експансії", за якої на суспільство чиниться тиск у двох формально не пов'язаних напрямках: перший має на меті максимальну демократизацію влади; другий — повне усунення народу, номінального носія влади, від контролю й управління ресурсами держави.

З'ясовано механізми консервації хаосу, для чого, відповідно до технології "бінарної експансії", слід дестабілізувати сферу управління державою. Для досягнення мети використовують операції базового ефекту, розроблені фахівцями мозкових центрів США.

Ключові слова: хаос; алгоритм; аксіоми; політекономія; консервація хаосу; соціальні системи; влада; власність; олігархія; "бінарна експансія"

Постановка проблеми. Третє тисячоліття нашої ери. Рівень розуміння людством соціально-економічних процесів різко знизився. Цілоком офіційною стала точка зору олігархів, які контролюють основні світові ресурси, що простий народ не здатний збагнути суті сучасних явищ. Утім, суспільству дедалі важче усвідомити специфіку соціальної динаміки не внаслідок її ускладнення, а через витонченіші за змістом й аморальніші за природою методи управління соціальними та економічними процесами в соціумі.

Безліч мозкових центрів США і Великої Британії, виконуючи замовлення глобальних олігархів, розробляють завуальовані методи маніпулювання суспільством. Ці засоби впливу є цинічними й прихованими, адже пожадливість олігархів і шляхи забезпечення їх невиситимих потреб не мають будь-якого морального виправдання. Прагнення увічнити свої привілеї та уникнути бодай найменшої реальної відповідальності перед суспільством є домінантою соціальною свідомістю верхівки. Тому ґрунтовне й доказове дослідження методів штучного створення та консервації хаосу вважаємо актуальним і корисним.

Розкриваючи справжню сутність англосакських маніпуляторів економічними й соціальними процесами, маємо надію призупинити механізми руйнування економіки та управління країною, що мають на меті подальше підпорядкування глобальним олігархам.

Мета дослідження — розглянути алгоритми створення та консервації "керованого хаосу" на основі аксіом політекономії.

Виклад основного матеріалу дослідження. Нині найвідомішим і найпопулярнішим серед Г-олігархів алгоритмом цільового управління соціальними процесами є алгоритм, заснований на доктрині "керованого хаосу". Її теоретичну основу становить розроблена в США теорія "керованого хаосу" (відома також як теорія "контрольованої нестабільності"). Фахівці мозкових центрів США та Великої Британії розробили геополітичні технології неокolonіалізму й офшорної геополітики. Для їх реалізації було створено "групи кризового моніторингу й управління" (ГКМУ) під патронатом Держдепу США. Цей моніторинг здійснювався і здійснюється за участі ЦРУ та інших спецслужб, приватних військових компаній та американських маріонеток на місцях (неурядові організації, "п'яті колони" тощо) [1].

Метою діяльності ГКМУ є переформатування "недемократичних" держав, перепрограмування масової свідомості, зниження здатності громадян до опору та самоорганізації, формування суспільства зі стертою пам'яттю. Водночас руйнується національна держава, яка переходить із суб'єкта в об'єкт міжнародної політики чи транснаціональних компаній і не може існувати без зовнішніх запозичень.

Суспільна свідомість і людська етика сприймають соціальні технології "керованого хаосу" доволі лояльно й не відкидають здебільшого через те, що будь-який поміркований індивід обґрунтовано вважає, що хаосу слід уникати, а якщо він все-таки виник, то керований ліпший за некерований.

Соціальні технології "керованого хаосу" вичерпно опрацьовано на рівні стратегій, тактик і методик. Багаторазово перевірено на практиці та оптимізовано загальні сценарії й конкретні алгоритми дій на всіх рівнях хаосу — від управління регіонами, охопленими громадянською війною, до маніпуляцій адміністраціями сіл і селищ. Ці методики й сценарії забезпечені фінансово, технічно й організаційно, на них витрачають величезні гроші, матеріальні й інтелектуальні ресурси. Однак для того, щоб ці засоби працювали результативно, потрібний хаос.

Утім, хаос у людському суспільстві — явище доволі рідкісне. Він виникає на відносно короткий період унаслідок соціальних чи природних катастроф і швидко затухає. Людина як біологічний вид, власне, й вирізняється здатністю усувати хаос. При цьому не торкаємося моральних та етичних проблем самоорганізації соціуму, а тільки констатуємо, що людські спільноти об'єктивно доволі швидко самоорганізуються та досягають стійкого соціально-економічного балансу (гомеостазису).

Хаотичний стан будь-якого суспільства за умови природного розвитку соціальних процесів може бути лише короточасним, насамперед тому, що дестабілізований соціум цілковито беззахисний, а отже або швидко здолає деструктивні процеси, або так само швидко його поглинуть конкурентні спільноти й він зникне як суб'єкт історичного розвитку.

Класична політична економія конструювала процедури й алгоритми управління соціально-економічними процесами на базі вивчення стабільних і довготривалих станів суспільства, тобто за відсутності хаосу. Побудова економічних теорій управління людськими спільнотами в умовах хаосу є безглуздою внаслідок його короткочасності.

Коридор можливостей керування стабільним суспільством визначається комплексом його фундаментальних характеристик (рівень розвитку продуктивних сил, доступні ресурси, традиції, взаємини із сусідами тощо), і об'єктивно він доволі вузький. Жаданий хаос дає змогу маніпулювати соціумом у значно ширших межах. Отже, хаос потрібно вміти створювати в потрібному місці та в потрібний час. І вміти його консервувати до настання потрібного часу.

Якщо фахівці мозкових центрів так глибоко опрацьовували теорію та методику управління хаосом, усвідомлюючи можливості маніпулювання людьми, то, безумовно, так само глибоко вони опрацьовували теорію та методику його консервації, інакше величезні ресурсні витрати були б безглуздими.

Розтиражувавши на весь світ теорію "керованого хаосу", висококваліфіковані соціальні інженери замовчують свої досягнення в царині його створення та консервації. Причини цього цілком зрозумілі. Творці теорій і розробники методик знищення людських спільнот (а штучне створення та підтримання соціального хаосу — це, власне, і є знищення людських спільнот) можуть розраховувати на "вдячність" людства так само, як і будь-які інші вбивці.

Теорії та методики створення й консервації хаосу, безумовно, існують. Одним із найпростіших і, ймовір-

но, найпопулярніших способів створення соціального хаосу є алгоритм, котрий дослідник С. Тихомиров визначив як "бінарну експансію" [2].

Цей алгоритм історично виник у межах доктрини Монро, що гарантувала панування англосакських еліт у Новому Світі. Його деталі було відновлено під час вивчення процесів руйнування соціальних та економічних механізмів і зв'язків Радянського Союзу в 90-х роках минулого століття. Нині, на наш погляд, саме алгоритм "бінарної експансії" активно й успішно застосовують у всьому світі, зокрема у країнах Північної Африки, Близького Сходу, пострадянського простору, Південної та Центральної Америки. По суті, експансію охоплено всю планету за винятком Старої Європи, США й Канади, Австралії та Нової Зеландії.

Алгоритм "бінарної експансії" простий для розуміння й підступний за природою, як, власне, всі алгоритми паразитування. Простий він тому, що будь-який метод управління статичними процесами не може бути складним, а підступний через те, що використовує надії людей на справедливість і добробут для повного та беззастережного знищення справедливості й добробуту.

Для розуміння дії алгоритму "бінарної експансії" розглянемо аксіоми, застосування яких у соціальних системах може гармонізувати суспільство чи ввести його в стан хаосу.

Аксіоми еволюційного розвитку соціальних систем. Для розуміння базового механізму досягнення та руйнування гармонії в суспільстві як у соціально-економічній системі слід скласти уявлення про аксіоми політекономії.

Варто зауважити, що в соціальних системах, за аналогією з матеріальними, можна застосувати аксіому двоїстості. Наприклад, маємо бінарні суб'єкти "влада і власність"; "політика й економіка"; "демократія та олігархія". Влада (політика) і власність (економіка) в суспільстві жорстко пов'язані й існують у нерозривній єдності.

Розподіл політекономії на чисту політологію й чисту економіку — це дуже хитромудрий винахід аналітиків мозкових центрів США.

Країна як соціально-економічна система може бути стійкою і стабільною лише тоді, коли піраміда влади відповідає піраміді власності. Якщо такої відповідності немає, то пануватиме хаос. І суспільство намагається гармонізувати себе, ліквідовуючи хаос або через переділ влади, або через переділ власності.

Якщо піраміда влади демократична, то й піраміда власності має бути демократичною, інакше станеться соціальний вибух (революція, "ескадрони смерті", майдани).

За демократичної форми власності понад 50 її відсотків належить населенню — середньому класові. Тобто, якщо в країні наявний добре організований середній (креативний) клас, то всі суперечності розв'язують у демократичний спосіб і стан суспільства залишається стабільним. У ньому немає місця різноманітним хаосам — як керованому, згідно з алгоритмами С. Манна, так і іншим процесам, що дестабілізують соціальний організм країни [3].

У період раних республіканських форм правління (британський парламент, Конгрес США, голландські Генеральні штати тощо) непорушним було правило, що виборчим правом спочатку користувалися лише найзаможніші громадяни (було введено поняття майнового цензу). Це гарантувало представництво у владі незалежних власників, які контролювали основні ресурси країни, тобто піраміда влади відповідала піраміді власності. Саме тоді державні діячі усвідомили, що надання влади (виборчого права) групам населення, що не мають власності, призведе до її переділу. Однак він був неможливий без масового насильства в рамках тодішнього світогляду. А насильство породжує господарський і соціальний хаос.

Демократизація піраміди власності (поява нових незалежних власників) відбувалася у процесі об'єктивного розвитку господарства через збільшення обсягів та ускладнення структури промислової власності. І влада вимушена була підлаштовувати свою структуру під структуру власності, що змінюється. Тобто демократизуватися, хоч і з певним запізненням, але з тією самою швидкістю, з якою демократизувалася власність.

Еволюційна (без насильства, пов'язаного з переділом власності, й руйнування держави, тобто без хаосу) демократизація влади можлива тільки за умови випереджальної демократизації піраміди власності. Якщо в суспільстві піраміда влади демократичніша, ніж піраміда власності, неминуче станеться переділ власності.

Отже, невідповідність піраміди влади та піраміди власності за сильною влади призводить до переділу власності й набуває форми системної корупції.

Фундаментальна причина системної корупції в державі — це невідповідність структури влади (демократична) й структури власності (олігархічна).

Владні структури (чиновники) "перекачували" у свої кишені ресурси власників-олігархів через хабарі, "відкати" тощо. Зі свого боку, власники-олігархи завдяки корупції купували владні повноваження. Революційний (насильницький) переділ власності неминучий, коли піраміда власності олігархічна, а піраміда влади демократична чи демонтована (це сьогодні характерно для України).

У державах із продуктивною структурою господарства кількість незалежних власників об'єктивно поступово збільшується з розвитком та ускладненням економіки. Це призводить до еволюційної демократизації влади. Глибинна причина неухильної демократизації піраміди власності, за продуктивної системи господарства, полягає в тому, що основним ресурсом створення та підтримання власності є людська праця. А цей ресурс практично неможливо сконцентрувати в одних руках. Рабовласництво як форма експлуатації трудового ресурсу скасовано сучасним суспільством.

Решту основних ресурсів (наприклад, сировина, земля, транспортний транзит тощо) значно легше монополізувати. Для цього вибудовується олігархічна піраміда власності, що, зі свого боку, потребує авторитарної системи влади. Демократизація суспільств із такими видами базових ресурсів чи взагалі не відбувається, чи відбувається через революції.

Демократія влади (загальне й повне виборче право, розподіл її гілок тощо) є передусім цивілізованою ненасильницькою формою волевиявлення й самоорганізації матеріально вільних людей.

Реальна свобода людини можлива тільки за умови матеріальної незалежності. Реальне народовладдя як стійка система організації суспільства можливе в тому разі, якщо більшість народу є вільними, незалежними від влади власниками ресурсів нації.

Демократія влади без демократії власності (тобто без матеріальної незалежності людей) соціально безглузда та ілюзорна, оскільки не дає жодних реальних гарантій дотримання прав людини та колективу в умовах матеріальної нерівності. І демократичні інститути виявляються ширмою для олігархічних вертикалей влади.

З погляду стійкості економічної системи демократія влади без демократії власності вкрай небезпечна, оскільки містить у собі неусувний імпульс до переділу власності, тобто до господарського хаосу.

Рівень реальної демократії (народовладдя) у країні визначається не волелюбними статтями Конституції, не системою розподілу влади й не технологіями виборів (це лише інструменти народовладдя), а кількістю незалежних власників, які контролюють основні ресурси держави. Їх чисельну оцінку можна здійснити різними способами, найпростіший з яких розглянемо докладніше.

У відсотковому відношенні до усього населення оцінюється кількість найспроможніших власників, яким належить основний обсяг ресурсів країни, наприклад, 60%. Якщо їх кількість становить понад 50%, то наявна практично повна демократизація власності. Що менше цих власників, тобто що менше чисельний показник демократизації власності, то нижчий рівень реальної демократії в державі. Причому, у США кількість незалежних власників, які контролюють основні (понад 60%) ресурси країни становила 30% населення до 1940 р. і 50% населення 1978 р. Зростання числа власників сталося завдяки введенню президентом США Ф. Рузвельтом 90% податку на багатство.

А в СРСР реальний контроль над ресурсами країни здійснювала партійно-господарська номенклатура, яка, за різними оцінками, становила від 5 до 7% населення. Отже, рівень реальної демократії можна оцінити та зіставити доволі об'єктивно, якщо знати аксіоми двоїстості.

Розглянемо три основні аксіоми політекономії [2].

Аксіома 1. Країна як соціально-економічна система може бути стійкою та стабільною лише тоді, коли піраміда влади відповідає піраміді власності. Якщо такої узгодженості немає, то пануватиме хаос. І суспільство намагається гармонізувати себе, ліквідовуючи хаос — через переділ влади чи власності.

Аксіома 2. Якщо рівень демократизації власності перевершує рівень демократизації влади, незалежні власники демократизують владу без істотних елементів насильства, через еволюцію. Еволюційний процес гармонізації суспільства у бік посилення

демократії можливий тільки за випереджального рівня демократизації власності, тобто коли незалежних власників більше, ніж представників влади.

Аксіома 3. Якщо рівень демократизації влади суттєво перевершує демократизацію власності, то численні жебраки й фактично безправні "носії влади" (народні маси) силоміць перерозподіляють власність через революцію, тобто елементарно відбирають власність в олігархів.

Кривавий революційний процес гармонізації суспільства (переділ власності) неминучий, коли незалежних власників, які контролюють основні ресурси держави, значно менше, ніж носіїв влади.

Історичні приклади дії аксіом. Проілюструємо дію цих закономірностей найбільш відомими і близькими нам прикладами з історії країн світу. Зауважимо, що в кожному з наведених епізодів тогочасні політики повністю усвідомлювали догматичність цих законів і діяли у власних інтересах.

Трагічний досвід революційних катаклізмів в Європі XVIII і XIX ст. довів для європейських (і особливо англосакських) еліт грізну непохитність аксіом політекономії. І починаючи від середини XIX ст. жоден європейський уряд, жоден політичний рух не ризикував форсувати демократизацію влади без попередньої демократизації власності. Якщо, звичайно, їхньою метою не був революційний хаос.

Унаслідок цих процесів до 80-х років XX ст. в усіх без винятку країнах Старої Європи (Швеція, Норвегія, Фінляндія, Бельгія, Голландія), що характеризувалися високим рівнем розвитку, демократії та особистої свободи, однозначно працювало правило — більшість громадян є матеріально незалежними власниками.

Наприклад, у Бельгії кількість зареєстрованих платників податків із прибутків експортно-імпорتنних фірм приблизно дорівнювала кількості сімей бельгійців.

Середній рівень демократизації власності в країнах Західної Європи на початок 90-х років XX ст. становив понад 50%. Саме цей високий показник слугував фундаментом реальних свобод Європи, стійкості й стабільності інститутів влади.

Утім, як тільки транснаціональні корпорації змінили баланс демократизації влади й власності, зменшивши кількість незалежних власників, європейські еліти негайно провели гармонізацію влади та власності. Частина владного суверенітету народу було відчужено від громадянського суспільства й передано транснаціональним політичним структурам (Європейський Союз) для запобігання господарському хаосу. Отже, ЄС виконує функцію жандарма для країн, що входять до нього, та вірно служить Г-олігархам.

Історичний досвід переконує, що можуть існувати потужні недемократичні державні організми з авторитарною структурою влади. Соціальну стійкість та економічну ефективність таких режимів забезпечує олігархічна власність, цілком адекватна авторитарній структурі влади.

Для демократизації цих режимів без революційних потрясінь було розроблено просту та ефективну технологію приватизації (демократизації) власності.

Головне й, по суті, єдине її завдання — створення масового середнього класу, що складається з незалежних власників, які контролюють основні ресурси держави.

Зразками успішної демократизації тоталітарних держав є повоєнні перетворення в Німеччині та Японії, у пізніший період — у країнах Південно-Східної Азії.

Зокрема, класичним прикладом цих процесів є Японія. Військова адміністрація США до моменту формування середнього класу, що був наділений власністю й контролював основну долю національних ресурсів, жодних демократичних інститутів влади в Японії створювати не дозволяла. Повний владний контроль у країні здійснювала окупаційна адміністрація Сполучених Штатів.

Дроблення олігархічної власності та наділення нею середнього класу в Японії розпочалося тільки після професійно-технічної підготовки до управління власністю необхідної кількості людей. До цього велику промислову та сільськогосподарську власність контролювала військова окупаційна адміністрація. Кадрова підготовка тривала кілька років. І тільки зі створенням середнього класу ефективних власників військова адміністрація розпочала проводити демократизацію інститутів влади в Японії.

Аналогічна ситуація характерна і для Німеччини, з тією лише різницею, що національні кадри для ефективного управління промисловою власністю вже були технічно підготовлені. Однак і в цих умовах канцлер Л. Ерхард і найвищі чиновники, здійснюючи приватизацію та денацифікацію, щодня проводили по кілька зустрічей з підприємцями в різних куточках Німеччини, роз'яснюючи правила функціонування бізнесу та переконуючи їх упроваджувати. Як і в Японії, це був зовнішній (в цьому разі — державний) контроль над процесом приватизації.

В усіх випадках демократизації влади передувала демократизація (приватизація) власності. Причому не просто передавання власності в руки масового середнього класу, а наділення нею людей, які мали технічну професійну підготовку для управління власністю. Найголовнішим, трудомістким і відповідальним етапом приватизації було саме формування професійно підготовлених, а тому ефективних власників-виробників.

Наголосимо, що технологія (процедури та сценарії) демократизації суспільства через приватизацію власності й демократизацію інститутів влади цілком стандартні та однотипні. Вони докладно розглянуті, неодноразово апробовані й надійні. Результати приватизації в різних країнах (як у Південно-Східній Азії, так і в Європі) були завжди однаково успішні й майже не залежали від менталітету нації, історичного досвіду та структури господарства країн. Зазвичай формувався доволі великий середній клас незалежних власників, на основі якого здійснювалася стійка демократизація влади в країні.

Потрібно розуміти, що закони природи непорушні, а людство — її невіддільна частина. Можна

захоплюватися можливістю літати над землею й будувати на цій ідеї фантастичні соціуми. Проте людина просто впаде на землю й розіб'ється, бо є закони тяжіння. І щоб вона мала змогу здійнитися в небо, потрібно зробити надзвичайно багато.

Така сама ситуація і зі свободою. Якщо не забезпечити в суспільстві необхідний рівень демократизації власності, то будь-яка боротьба за розширення громадянських свобод і демократизації влади об'єктивно призведе до розпаду та знищення спільноти.

Проведене дослідження свідчить, що реальна боротьба за свободу й демократію — це боротьба за демократизацію інститутів власності, за створення масового класу ефективних і незалежних власників, які контролюють основні ресурси держави. Тільки після підвищення рівня демократизації власності потрібно працювати над подальшою демократизацією влади.

Технологія "бінарної експансії". Сформульовані вище аксіоми політекономії є ефективним і надійним інструментом для реалізації технологій соціального будівництва та соціального руйнування (створення хаосу).

Актуальним прикладом технології формування хаосу, побудованого на основі аксіом політекономії, є "бінарна експансія", за якої на суспільство чиниться тиск у двох, формально не пов'язаних напрямках.

Перший напрям тиску (публічний і широко розрекламований) має на меті максимальну демократизацію влади, а точніше — тільки її інститутів. Здійснюється ця форма тиску під цілком привабливими та виправданими гаслами свободи й демократії. Обов'язковою умовою є також ігнорування невідповідності рівнів демократизації влади та власності й категорична заборона на політичну реорганізацію відносин власності.

Другий напрям тиску має на меті повне усунення народу, номінального носія влади, від контролю та управління ресурсами держави. Ця форма тиску проходить під гаслами ліберальної економіки й недоторканості приватної власності. Обов'язковою умовою є зовнішня аполітичність (жодної політики, лише бізнес). Конкретні інструменти такого тиску різні, наприклад, створення національної олігархії власників чи повне поглинання економіки держави іноземними інвесторами тощо. Проте обов'язковий кінцевий (і ретельно приховуваний) результат — зменшення кількості незалежних власників-виробників серед громадян.

Окремо обидві форми тиску на соціально-економічний організм суспільства можуть бути безпечні й навіть виправдані, однак їх сукупна одночасна дія об'єктивно руйнівна та неминуче створює хаос у країні. Той самий жаданий господарський і управлінський хаос, теорію й методику ефективного управління яким так ґрунтовно розробили та опанували американські фахівці Інституту Санга-Фе.

Укотре наголосимо, що метою "бінарної експансії" є максимальна демократизація влади, що випереджає демократизацію власності. При цьому не

створюється й не може створитися реального народовладдя. Результатом "бінарної експансії" є господарський та управлінський хаос, котрим так ефективно керують пани Бжезинський, Манн, Шарп та інші.

Консервація хаосу. Процес створення хаосу доволі тривалий і ресурсомісткий, тоді як революційні перевороти, ним породжені, мають відбуватися своєчасно. Отже, хаос мало створити, його слід уміти консервувати до певного моменту. Тому алгоритм "бінарної експансії" обов'язково доповнюють методи консервації хаосу на визначений час.

Ця технологія дає змогу:

— ретельно дібрати й навчити кадри, потрібні для керованого революційного перевороту;

— отримати час, необхідний для психологічної обробки й підготовки суспільства до революційного перевороту;

— здійснити переворот у найбільш відповідний для замовника момент.

Методи консервації хаосу цілком очевидні та прості й передбачають дозоване пригнічення невдоволених у поєднанні з відкритим "підготовуванням" структур контролю. Загалом, цей процес доволі витратний.

Найчастіше консервацію хаосу здійснюють за допомогою силових структур (армія, поліція), які перебувають на утриманні іноземного уряду чи транснаціональних структур. Водночас можуть бути залучені релігійні та навіть мафіозні об'єднання, що так само отримують фінансування від зовнішніх інвесторів і матеріально не підконтрольні державі.

Силовий тиск блокує несвоєчасні спалахи насильства й нагадує владним режимам, хто реальний хазяїн. Коли певний лад стає незручним для інвесторів, стабілізаційний вплив структур контролю вимикається, і революційні рухи змітають цілковито безпорадну владу.

Технологія "бінарної експансії" є основним інструментом майже всіх "кольорових революцій". У країнах Близького Сходу й Африки (Єгипет, Туніс, Ємен, Судан) її було застосовано у всій класичній простоті. Всебічна підтримка олігархів в економіці й максимальна демократизація влади розбалансовували соціально-економічний організм країн і забезпечували тліючий хаос. Армія (наприклад, в Єгипті) консервувала дестабілізаційні процеси до потрібного моменту. Коли він наставав, військові більше не стримували "демократичні пориви" населення, що призводило до повалення режиму. Відтак саме армія знову терміново наводила лад у країні.

У Лівії та Сирії технологія "бінарної експансії" спрацювала не так результативно, оскільки національні олігархічні економіки цих країн підтримували авторитарні режими, і соціально-економічна стійкість виявилася вищою.

Найефективнішою для застосування технології "бінарної експансії" є територія України, що майже 30 років перебуває в лещатах "керованого хаосу". Для його консервації, відповідно до технології "бінарної експансії", слід хаотизувати сферу управління державою, для чого використовують операції базового ефекту

(ОБЕ), що мають перманентний характер і відповідають чітко розробленим американським схемам [4; 5].

ОБЕ застосовують у системі державного управління, фінансово-кредитній, культурній сферах, засобах масової інформації тощо. Звернімо, наприклад, увагу на появу в Кабінеті Міністрів України іноземних фахівців. Цю проблему аналізує американський журнал "Економіст": "Коли країна відчуває нестачу в людях, в управлінні, здатному підтримувати основні процеси життєдіяльності, рано чи пізно вакуум заповнюють іноземці. Називається це колонізацією".

Запобігти важким, руйнівним для господарства експериментам, що травмують населення, можуть лише обачність і відповідальність влади. Президентів та прем'єр-міністрів слід проаналізувати виразні цифри й факти, придивитися до "колоди" міністрів, занурених у нагородження своїх первинних капіталів, західних і прозахідних радників, замислитися й зробити вибір: продовжувати підкорятися диктату США чи обрати вищий критерій — долю власного народу.

Гостра боротьба корпорацій за владу в Україні пов'язана з бажанням керівних структур захопити та

поділити якнайбільше ресурсів країни. Для цього корпоратистам потрібна своя влада, свій "король", який сприяє дикій приватизації, зростанню компрадорської буржуазії, розвитку віртуальної економіки, маргіналізації суспільства. Така влада неминуче призведе до посилення соціальної напруженості й втрати державності.

Висновки. Викладені аксіоми політекономії політики світу використовують понад 400 років. До кінця 50-х рр. ХХ ст. ці постулати вважали банальними через самоочевидність, а в підручниках їм приділяли лише кілька абзаців. Надалі аксіоми дедалі частіше замовчували. Спочатку згадка про них зникла з політичної риторики, згодом — із курсів політичної економії. Після концептуального розподілу політекономії на політологію та економіку, ними не послуговувалися взагалі. Утім, використовувати не припинили. Наведений алгоритм "бінарної експансії", що цілком спирається на аксіоми політекономії, було застосовано до України майже з першого дня незалежності. Активне нав'язування нашій державі цієї технології триває.

Список використаної літератури

1. Сенченко М. Мозкові центри країн світу / М. І. Сенченко, О. М. Сенченко, В. Г. Гастинщиков. — Київ : Персонал, 2016. — 278 с.
2. Тихомиров С. Бинарная экспансия. Метод создания и консервирования социального хаоса / С. Тихомиров. — Режим доступа: pervodika.ru/articles/19089.html. — Загл. с экрана.
3. Mann S. R. Chaos theory and strategic thought / Steven R. Mann // Parameters. — 1992. — Vol. 22. — P. 54—68.
4. Сенченко М. Організаційна війна в умовах псевдодемократії / Микола Сенченко // Вісник Книжкової палати. — 2019. — № 7. — С. 3—9. DOI: 10.36273/2076-9555.2019.7(276).3-9.
5. Овчинский В. Организационное оружие: функциональный генезис и система технологий XXI века : докл. Изборскому клубу, 02.08.2013 / В. Овчинский, И. Сундиев // Изборский клуб. — 2013. — № 6. — С. 47—66.

Mykola Senchenko

The algorithm of creation and conservation "managed chaos" in social systems

In the last issue of the magazine the concept of "managed chaos" was considered as a new form of colonization of countries. It is known that chaos cannot last for a long time unless it is artificially maintained. Therefore, the developers of the concept of "managed chaos" have proposed certain algorithms for conservation of chaos. The article explores the algorithm of "binary expansion" with the help of which it is possible to create and preserve chaos in social systems.

To understand the operation of the "binary expansion" algorithm, we consider the main axioms of political economy, the application of which in social systems can harmonize society or bring it into a state of chaos. In particular: 1) the country as a socio-economic system can be stable and stable only when the pyramid of power corresponds to the pyramid of property; 2) if the level of democratization of property exceeds the level of democratization of power, independent owners democratize power without essential elements of violence through evolution; 3) if the level of democratization of power significantly exceeds the democratization of property, then numerous beggars and virtually disenfranchised "power holders" (the masses of the people) force redistribute property through revolution. Examples of these laws in the history of countries of the world are given.

The technology of "binary expansion" which puts pressure on society in two formally unrelated directions, is considered in detail: the first aims at the maximum democratization of power; the second is the most complete elimination of the people, the nominal carrier of power, from the control and management of state resources.

The mechanisms of chaos conservation have been clarified, which, according to the technology of "binary expansion", should be destabilized by the sphere of government. To achieve the goal have been used basic effect operations developed by US technologists.

Keywords: chaos; algorithm; axioms; political economy; chaos conservation; social systems; power; property; oligarchy; "binary expansion"

References

1. Senchenko M. I., Senchenko O. M., Gastinshikov V. G. (2016). *Mozkovi centri krayin svitu*. Kyiv: Personal.
2. Tihomirov S. (2019). *Binarnaya ekspansiya. Metod sozdaniya i konservirovaniya socialnogo haosa*. Available at: pervodika.ru/articles/19089.html.
3. Mann S. R. (1992). Chaos theory and strategic thought. *Parameters*, 22, pp. 54—68.
4. Senchenko M. (2019). Organizacijna vijna v umovah psevdodemokratiyi. *Visnik Knizhkovoyi palati*, 7, pp. 3—9. DOI: 10.36273/2076-9555.2019.7(276).3-9.
5. Ovchinskij V., Sundiev I. (2013). Organizacionnoe oruzhie: funkcionalnyj genезis i sistema tehnologij XXI veka : dokl. Izborскому клубу, 02.08.2013. *Izborский клуб*, 6, pp. 47—66.

Надійшла до редакції 23 грудня 2019 року